

Kız ve Fil



Jane MEADOW

Kız ve Fil

Jane MEADOW



Priya tozlu patıkada seke seke yürüyordu, yeşil sırt çantası hopluyordu. Kırmızı spor ayakkabıları çoktan tozlanmıştı ve her adımda iki örgüsü sallanıyordu. Filleri görmek için sabırsızlanıyordu. Bugün onun barınaktaki özel günüydü. Bileti almak için haftalarca harçlığını biriktirmişti. Şimdi macera başlamak üzereydi!



Bayan Rao, Priya'yı kapıda karşıladı; geniş hasır şapkasını takmış, elinde bir dosya tutuyordu. "Barınağa hoş geldin!" dedi sıcak bir gülümsemeyle. Priya'nın koyu renk gözleri çevresine bakarken kocaman açıldı. Kocaman kulakların çırpındığını ve uzun hortumların sallandığını gördü. Hava saman ve sıcak toprak kokuyordu. "Bunlar gerçek filler mi?" diye fısıldadı Priya.



Bayan Rao, Priya'yı büyük bir ağacın altındaki gölgeli bir yere götürdü. "Tara ile tanış," dedi yumuşak bir sesle. Tara, Priya'nın hayatında gördüğü en büyük fildi. Gri derisi eski bir harita gibi buruşuktu, hortumunda pembe çiller vardı. Boynunda ahşap bir isim etiketi olan yeşil ve altın rengi bir ip tasma vardı. Kehribar rengi gözleri nazik ve bilge görünüyordu.



Tara derin, yumuşak bir gümbürtü çıkardı. "Filler böyle konuşur," diye açıkladı Bayan Rao. "Göğsümüzde hissedebildiğimiz gümbürtüler çıkarırlar." Priya elini kalbinin üzerine koydu. Gümbürtüyü hissedebiliyordu! "Ne söylüyor?" diye sordu Priya. "Merhaba diyor," dedi Bayan Rao. "Ve diğer fillere yeni bir arkadaşın geldiğini söylüyor."



Tam o sırada küçük bir fil yavrusu sallana sallana yanlarına geldi. Kafasında tüylü saçlar, bir bacağına kırmızı bir ip bileklik vardı. "Bu Kavi," dedi Bayan Rao. "İki yaşında ve çok meraklı." Kavi kısa hortumunu kıvrıp Priya'nın örgüsünü kokladı. Priya kıkırdadı. "Gıdıklıyor!" dedi. Tara hortumunu Kavi'ye dolayıp onu yanında tuttu.



Bayan Rao, Priya'ya fil ailelerinin nasıl bir arada kaldığını gösterdi. "Tara sürünün revidir," dedi. "Sürüye yol gösterir ve küçükleri korur." Priya, Tara'nın Kavi'yi dikenli bir çalıdan nazikçe uzaklaştırdığını izledi. "Bir büyükanne gibi," dedi Priya. "Aynen," dedi Bayan Rao. "Filler hayatları boyunca birbirlerine bakarlar."



Priya'nın soracak çok sorusu vardı. "Birbirlerini nasıl buluyorlar?" diye sordu. Bayan Rao, fillerin insanların duyamayacağı kadar alçak gümbürtüler çıkardığını anlattı. "Kilometrelerce uzaktan konuşabilirler," dedi. Priya'nın ağzı açık kaldı. "Bu harika!" dedi. "Gizli sesleri var!" Tara ile Kavi'nin hortumlarını birbirine değdirdiğini, sanki özel bir merhaba paylaştıklarını izledi.



Bütün öğleden sonra Priya, Tara ve Kavi'yi izledi. Yaşlı fillerin, yavrular uyurken nasıl nöbet tuttuğunu gördü. Suyu nasıl paylaştıklarını ve birbirlerini toprakla nasıl tozladıklarını gördü. "Gerçekten ailelerine bakıyorlar," dedi Priya. Bayan Rao başını salladı. "Bir barınak da bunu yapar. Onlar birbirlerini koruduğu gibi biz de onları koruruz."



Ziyaretçi merkezinde Priya büyük, boş bir pano gördü. "Ziyaretçilere fil ailelerini öğretmek istiyoruz," dedi Bayan Rao. "Ama sergi hazırlamaya vaktimiz olmadı." Priya'nın gözleri parladı. "Ben yardım edebilirim!" dedi. "Bir şeyler yapmayı çok severim." Bayan Rao gülümsedi. "Bu harika olur. Birlikte planlayalım."



Priya ile Bayan Rao ahşap bir masada kâğıt ve boya kalemleriyle oturdular. Priya, Tara'yı kocaman kulakları ve nazık gözleriyle çizdi. Kavi'yi de komik tüylü kafasıyla çizdi. "Gümbürtülerle nasıl konuştuklarını gösterebiliriz," dedi Priya. "Ve hortumlarıyla nasıl sarıldıklarını!" Bayan Rao yazıları yazarken Priya resimleri çizdi.



Eve dönünce Priya her akşam sergisi üzerinde çalıştı. Bir fil ailesinin büyük bir afişini yaptı. Tara'nın kiler gibi pembe çiller yapıştırdı. Oyuncak bir file küçük, yeşil ve altın rengi bir ip tasma bağladı. "Şefkat, hayvan ailelerini korumak anlamına da gelir," diye en güzel el yazısıyla dikkatlice yazdı.



Sergi günü Priya, sergisini ziyaretçi merkezinde kurdu. Afişini astı ve oyuncak filini öne yerleştirdi. İlk ziyaretçiler geldiğinde Priya derin bir nefes aldı. "Filler gizli gümbürtülerle konuşur," dedi. "Ve tıpkı bizim gibi birbirlerine bakarlar!" Ziyaretçiler dinlemek için öne eğildiler.



Bayan Rao, Tara ve Kavi'yi yakındaki açık bir alana getirdi. Ziyaretçiler, Tara'nın hortumunu Kavi'ye doladığını izlediler. Priya afişini işaret etti. "Gördünüz mü? İşte böyle sarılırlar!" dedi. Kavi hortumunu kıvrıp küçük bir boru sesi çıkardı. Herkes güldü. "Merhaba diyor!" dedi Priya. "Ve sergiyi sevdi!"



Günün sonunda Priya, Bayan Rao ile bir bankta oturdu. "Harika bir iş çıkardın," dedi Bayan Rao. "İnsanlara fil dostluğunu ve doğa korumayı öğrettin." Priya, ön dişleri eksik gülümsemesiyle gülümsedi. "Sadece yardım etmek istedim," dedi. "Çünkü Tara ve Kavi'yi seviyorum." Bayan Rao başını salladı. "Şefkat işte budur."



Tara ağır ağır yanlarına geldi ve hortumuyla Priya'nın omzuna nazıkçe dokundu. Priya sıcak, pürüzlü deriyi hissetti ve gülümsedi. "Ziyarete geri geleceğim," diye söz verdi. "Ve insanlara sizden bahsetmeye devam edeceğim." Tara, sanki anlamış gibi yumuşakça gümbürdedi. Kavi, Tara'nın bacağına arkasından dışarı baktı ve kulaklarını çırpı.



Eve dönerken Priya pencereden dışarı baktı ve Tara ile Kavi'yi düşündü. Güneş batıyor, gökyüzünü Tara'nın çilleri gibi pembeye boyuyordu. Priya yeşil sırt çantasına sarıldı. Hayvan ailelerini korumanın büyük ve önemli bir iş olduğunu biliyordu. Ve o, her seferinde küçük bir gümbürtüyle yardım etmeye hazırdı.